

Sygn. akt I C 205/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dulcka

Protokolant: Dagmara Szulc

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2018 roku, w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki akcyjnej z siedzibą w G.**

przeciwko **D. B.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. B. na rzecz powoda (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 1 187 (jednego tysiąca stu osiemdziesięciu siedmiu) złotych i 49 (czterdziestu dziewięciu) groszy wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 27 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego D. B. na rzecz powoda (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 317 (trzystu siedemnastu) złotych groszy tytułem zwrotu kosztów procesu;

SSR Anna Dulcka

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 27 lipca 2017 roku powód (...) Spółka akcyjna z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. B. kwoty 1 87,49 złotych złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie. Dodatkowo strona powodowa złożyła wniosek o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powodowa spółka wskazała, iż strony zawarły w dniu 13 marca 2017umowę pożyczki na kwotę 900 złotych, w której pozwany zobowiązała się do spłaty należności w ratach, w terminach i wysokości określonych w umowie. Dodatkowo powód wskazał, iż prowizja za udzielenie pożyczki wyniosła 247,19 złotych, zaś całkowita kwota do spłaty miała wynieść 1 154,59 złotych. Podał, że pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania w umówionym terminie to jest do dnia 12 kwietnia 2017 roku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w niniejszej sprawie prowadzonej uprzednio przez Sąd Rejonowy w Gdyni pod sygnaturą akt I Nc 7021/17 sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Przedmiotowy nakaz – na skutek wniesionego przez pozwanego sprzeciwu – utracił moc.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wskazał, iż nie kwestionuje faktu otrzymania pożyczki w kwocie 900 złotych i ponad tę kwotę powództwo winno zostać oddalone. Jednocześnie pozwany podał, iż pozostałe koszty uzyskania pożyczki są zawyżone, a nadto, iż nie otrzymał umowy objętej żądaniem pozwu na nośniku.

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Gdyni przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania tutejszemu sądowi.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu wskazując jednocześnie, iż wszystkie wymagane przepisami prawa dokumenty zostały pozwanemu przesłane drogą mailową, tym samym więc powód wykonał spoczywające na nim obowiązki wynikające z przepisów ustawy o kredycie konsumenckim.

W toku dalszego postępowania strony pozostały przy uprzednio wyrażonych stanowiskach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka prowadzi finansową działalność usługową związaną m.in. z udzielaniem pożyczek.

D. B. zawarł w dniu 10 marca 2017 roku z (...) Spółka akcyjną z siedzibą w G. umowę pożyczki, na mocy której zobowiązał się do spłaty należności w ratach, terminach i wysokości określonych w umowie. Kwota udzielonej pożyczki wyniosła 900 złotych, prowizja 247,19 złotych, odsetki 7,40 złotych. Łączny koszt udzielenia pożyczki wyniósł 1 154,59 złotych. W umowie zostały przewidziane odsetki umowne w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie.

Pożyczka została udzielona na 30 dni.

Umowa została zawarta na odległość – przez Internet, i w dniu 13 marca 2018 roku przesłana do pozwanego drogą mailową.

W dniu 13 marca 2017 roku powód przekazał pozwanemu kwotę pożyczki.

okoliczności niesporne, a nadto:

dowód: odpis KRS powódki – k. 8-11,

umowa pożyczki 10 marca 2017 roku – k. 12-18,

potwierdzenie przelewu – k. 19,

korrespondencja mailowa – k. 53-54

Pozwany nie wywiązał się z całości swojego zobowiązania.

Pismem z dnia 5 maja 2017 roku strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty zaległości. Pozwany nie uregulował całości zadłużenia.

okoliczności niesporne, a nadto:

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 20-21,

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w kontekście stanowisk stron powództwo będące przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując oceny zasadności żądań podmiotów uczestniczących w postępowaniu, Sąd oparł się w całości na przedłożonych dowodach z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, ani treści w nich zawartych, a i Sąd nie dopatrzył się żadnych okoliczności dyskwalifikujących wskazane dowody.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż w niniejszej sprawie strona pozwana zakwestionowała zarówno fakt zawarcia umowy jak też i wysokość opłat dodatkowych, przy czym sposób sformułowania zarzutów oraz ich uzasadnienia, a

także brak jakiegokolwiek inicjatywny zarówno dowodowej jak też i w zakresie chociażby podnoszonych twierdzeń czynił już sam w sobie ich bezzasadność.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi przepis art. 720 Kodeksu cywilnego (dalej k.c.) określający, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko, co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej, jakości.

Zawarta pomiędzy stronami umowa określona, jako umowa pożyczki pod względem prawnym stanowi jednakowoż kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim. Zgodnie, bowiem z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1) . Przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się zaś umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13). Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1). W przypadku umowy kredytu konsumenckiego zawartej na odległość, ustawodawca na kanwie art. 2 ust. 1 ustawy o prawach konsumenta przewidział, że może być ona zawarta z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość.

Na tle przytoczonych regulacji uprawnionym było stwierdzenie, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość. W konsekwencji sam brak podpisu pozwanej pod umową pożyczki nie stanowił o uznaniu, że między stronami nie doszło do zawarcia umowy pożyczki.

Zgodnie z prezentowanym w doktrynie stanowiskiem umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku (tak: Tomasz Czech, Komentarz do art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim, LEX, podobnie B. Kobyliński, Uwagi dotyczące wymogów formy jako czynnika determinującego możliwość zawarcia umowy kredytu konsumenckiego na odległość, Młody Jurysta, grudzień 2013 r., s. 5 i n.; D. Rogoń, Uprawnienia..., s. 14; por. też G. Kott, [w:] M. Chruściak i in., Ustawa..., s. 122–124; Z. Ofiarski, Ustawa..., s. 239; J. Pisuliński, [w:] System Prawa Prywatnego..., t. 8, s. 443).

Mając na uwadze, iż w niniejszej sprawie strona powodowa wykazała fakt doręczenia pozwanemu umowy na trwałym nośniku sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż umowa ta została zawarta zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, zaś jej treść odpowiada treści umowy przedłożonej przez powoda do akt sprawy. Na marginesie wskazać również należy, iż w treści sprzeciwu sam pozwany wskazuje, iż otrzymał od powódki kwotę 900 złotych i w końcowym fragmencie uzasadnienia swojego stanowiska wskazuje, iż kwota ta winna zostać zasądzona. Takie stanowisko wskazuje, iż sam pozwany ma świadomość ważności zawartej i wykonanej przez powoda umowy.

W treści sprzeciwu pozwany wskazał również, iż w umie zostały zawyżone dodatkowo koszty, przy czym zarzut ten nie został w toku procesu doprecyzowany ani też nie zostały podniesione żadne okoliczności, których celem miałyby być wykazanie zasadności tych twierdzeń.

Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w art. 5 pkt. 6a określa pojęcie pozaodsetkowych kosztów kredytu jako wszystkich kosztów , które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek. Z kolei art. 36 a tejże ustawy stanowi , że maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru wskazanego w ust. 1 tego artykułu oraz , że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, a także , że pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotą kredytu . Kwota pożyczki wypłaconej pozwanemu wynosiła 900 złotych

(jest to całkowita kwota kredytu w rozumieniu art. 5 pkt. 7 ustawy o kredycie konsumenckim) . Umowa została zawarta na okres 30 dni. Wobec powyższego pozaodsetkowe koszty pożyczki mogły wynosić do 449 zł ([900 zł x 25 %] + [30/365 x 900 zł x 30 %]). Z treści umowy wynika zaś, iż opłaty dodatkowe zostały ustalone na poziomie 254,59. Aktualnie powód żąda kosztów pożyczki w kwocie 287,49 złotych.

Mając zaś na uwadze treść umowy oraz wynikające z niej zapisy dotyczące zakresu uzgodnień dokonanych z pozwanym nie sposób przyjąć aby zapisy dotyczące dodatkowych kosztów umowy mogły stanowić klauzule abuzywne, albowiem zostały z pozwanym indywidualnie uzgodnione i stanowiły podstawowy element umowy pożyczki.

Prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie odsetki w wyższej wysokości zostały zastrzeżone w umowie łączącej pozwanego z wierzycielem stąd też żądanie w tym zakresie zostało również uwzględnione.

O kosztach procesu sąd orzekł w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 2 k.p.c., a także § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. Koszty związane z udziałem w postępowaniu powoda obejmowały opłatę od pozwu oraz koszty zawodowego pełnomocnika.

SSR Anna Dulska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o apelacji doręczyć pozwanemu
3. akta z pismami, apelacją lub za 21 dni

SSR Anna Dulska